

ΑΡΙΘ. 166—ΤΟΜ Ε'.

ΑΘΗΝΑΙ, Τρίτη 31 Δεκεμβρίου 1891.

ΤΙΜΑΤΑ ΛΕΠΤΑ 10

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

ΕΚΤΑΚΤΟΣ ΕΥΚΑΙΡΙΑ

Οι έγγραφόμενοι δι' εν έτος νέοι συνδρομηταί από του Ίανουαρίου του 1892, λαμβάνουσι δωρεάν τους πέντε ήδη εκδοθέντας τόμους του περιπετειώδους και εγκυκλοπαιδικού μυθιστορήματος του κ. Στεφ. Ξένου, τα «Νόθα Τέκνα», όσοι δε εξακολουθήσωσι την συνδρομήν των και διά το επίον έτος 1893 θά λάβωσι δωρεάν πλήρες το μυθιστόρημα εξ έτέρων 4 τόμων εκδοθησομένων εντός του έτους.

Η συνδρομή προπληρωτέα, άνευ δε τής πληρωμής δεν παραδίδονται ή αποστέλλονται οι τόμοι.

Ο ΒΡΕΤΤΑΝΙΚΟΣ ΑΣΤΗΡ δεν δημοσιεύεται την Δευτέραν. Η Κυριακή άφίεται προς άνάπαυσιν των τε έργατων και συνεργατών. Μόνον σπουδαιότατα συμβάντα δύνανται να διαρρήξωσι τον άλλως τε άπαραβίαστον τουτον κανόνα.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑΙ

Ένταύθα και εν ταίς έπαρχίαις έτήσια δρ. 30 εξαμ. δρ. 15 Έν τή άλλοδαπή . . . . . δρ. χρ. 45 δρ. χρ. 26

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ Κ.Κ. ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ ΤΟΥ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΚΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Αι άποδείξεις πληρωμής των συνδρομών θά φέρωσι μόνον την ύπογραφήν του ιδιοκτήτου κ. Στεφάνου Ξένου, πάσα δε τοιαύτη, μη φέρουσα την ύπογραφήν του είνε άκυρος.

Αί πληρωμαί των συνδρομών του «Βρεττανικού Αστέρου» γίνονται εις τά γραφειά μας κείμενα επί τής οδοϋ προαστείου αρ. 8 άπέναντι του νεοκτίστου θεάτρου του κ. Μπαλάνου' εκει όστις θέλει εύρίσκει και τά προηγούμενα φύλλα τής εφημερίδος ήμών.

ΤΙΜΑΙ ΚΑΤΑΧΩΡΗΣΕΩΝ

Πάσης διατριβής μη άπαδούσης προς τό προγεγραμμένον πνεϋμα του Βρεττανικού αστέρου εν μόν τή πρώτῃ σελίδι ό στίχος άπαξ μόν καταχωριζόμενος τιμάται 80 λεπτ. δις 60, τρις 50, εν δε τή 4ῃ και 8ῃ σελίδι άπαξ 60, δις 40, πολλάκις 30, των δε άγγελιών και ειδοποιήσεων ό στίχος άπαξ λεπ. 20, δις 15, πολλάκις 10.

Έν Αθήναις τῃ 30 Δεκεμβρίου 1891

ΤΑ ΔΙΚΑΣΤΙΚΑ ΝΟΜΟΣΧΕΔΙΑ ΤΟΥ Κ. ΖΑΙΜΗ Ε'.

Νομοθεσία ως ή ήμετέρα εκρανώς δεσμένη ριζικής μεταρρυθμίσεως, δεν έχει ανάγκην ρητόρων ουτε κυρίων άρθρων, αλλά μόνον παραδειγμάτων, όπως ό μη άναμιχθείς εις τά δικαστήρια τής Ελλάδος μακρόθεν έννοήση τί πράγμα είνε οι μύριοι τύποι της, εντός του λαβυρινθώδους και μαιανδρώδους τέλματος των οποίων πρέπει να ζητήσητε την ούσίαν, την αλήθειαν και την δικαιοσύνην.

Η μακρά ήμών πείρα εντός τής άγγλικής νομοθεσίας, εν ή ως εκ τής φύσεως των μεγάλων ήμών από του 1856-1876 επιχειρήσεων εκδικάσαμεν ως ενάγοντες, δίκας εκ δέκα, είκοσι και τριακοντα χιλιάδων λιρών στερλινών και αι τριακονταεταίς ήμών συναναστροφαί εν τῷ Reform Club μετά των μεγαλειτέρων νομοδιδασκάλων και δικαστών τής Αγγλίας εκδίδαζεν ήμιας ύπερ πάντα άλλον Έλληνα εν τῷ πανελληνίῳ ώστε δυνάμεθα πρακτικώτερον και αύτου του κ. Καλλιγᾶ και Παπαρηγοπούλου και Ψαρρά και Μομφεράτου να γνωματεύσωμεν περί τής ήμετέρας νομοθεσίας κυρίως περί των φοβερών ελαττωμάτων της, τά όποια τόσον εσυνεϊθισάμεν, με τά όποια τόσον συνακειώθημεν, ώστε μένουσιν άόρατα εις τε τους δικαστάς και δικηγόρους ήμών, μολοντί φανερά συνέτεινον και συντεινουσιν εις την παρούσαν άπήρορον άρ'ένος θέσιν, άτέραμνον άρ' έτέρου όψιν τής τε πολιτείας και κοινωνίας.

Διηγούμενοι λοιπόν τά τής πολυετούς δίκης ήμών μετά τής Μεταλλευτικής Έταιρίας κάμνομεν τουτο ουγί όπως θεατρίσωμεν τους ήρωας αύτης, άπαγε! άποστρεφόμεθα καν να προφέρωμεν τά όνόματά των, αλλά μόνον, διότι βλέπομεν άκτίνα φωτός εν τῇ όρφη, διότι βλέπομεν διά πρώτην φοράν ύπουργόν τής Δικαιοσύνης νέον άνδρα ρέκτην με σταθερόν χαρακτήρα και ύψηλοτέρας ιδέας και ύγιετέρας άρχάς διά τά δικαστήρια ήμών, και έννοίσαμεν καθήκον να δράξωμεν τής εύκαιρίας και φέρωμεν ψηλαφητότερον ένώπιον και τής εξοχότητός του και τής κοινής γνώμης τά κύρια αίτια, δι'ων μία διαδικασία εν Ελλάδι όρα χρόνου δεν έχει, ουτε στάδιον εύθῦ και ώρισμένον, ουτε άπόστασιν προσδιωρισμένου βλήματος ή τέρματος, αλλά δι-

ατρέγουσα ολόκληρον δίκτυον ζίκ-ζάκ, χωρίς να έχη μίαν μόνην όψιν, μίαν μόνην θεωρίαν, μίαν μόνην εκτέλεσιν των τελεσιδίκων της, μίαν εφαρμογήν, μίαν ώρισμένην δικαιοσύνην και όσημέραι περιπλεκόμενη μετ' άπροσδοκήτων παρακρουστικών πολλαπλασιασμών των νομικών ζητημάτων της, αντί να εισέλθη εις τά ώρισμένα και πρακτικά του παρόντος Αίώνος φώτα, επιστρέφει παλιμπυγηδόν και επιλήσιμων τής αλλαγής των αίωνων εις τό χάος των άπωτέρων του παρελθόντος έτών, επιστρέφει δε άνευ άύλων, βαρβάρως, άγρίως, ως τό φρικτότερον και άσπλαγγνότερον τέρας τής άδικίας, διότι τουλάχιστον οι αιώνας εκείνοι είχαν ως καταφύγια κατά τής άδικίας τά ιερά άσυλα, εν οίς ό δικαίως ή άδικως κατατρυχόμενος εκ του νόμου ήδύνατο να εύρη καταφύγιον.

Είχον τους βωμούς, τά ιερά δάστη, τά αγάλματα των θεών, τά ήρωα των μοναρχών, τους τάφους, τινάς νήσους και πόλεις ολοκλήρους. Σήμερον ό έντιμότερος γεωργός προσωποκρατείται διά πενήκοντα δραχμάς παρά του άναιδεστέρου καρδαμογλύφου, όστις άφού τῷ πωλήση τους βόας και τό άροτρόν του, καταστρέφει τό έργον του. Χριστιανικώτατα φυλακίζει αυτόν και τον ρίπτει μεταξύ των κακούργων ένθα ό δυστυχής λησμονείται.

Αί φυλακαί τής Ελλάδος γέμουσι εκ τοιούτων παραδειγμάτων χαρακτηριστικωτάτων του άνίσου δικαίου τής προβληματικής ήμών νομοθεσίας, διότι συγχρόνως εν ταίς φυλακαίς εύρίσκετε τον άτιμότερον έμπορον δυνάμενον διά των χρημάτων να διέρχηται την νύκτα εν τῇ οικογενεία του, ή και εις τά χαρτοπαίγνια, έχοντα την ήμέραν την φυλακήν ως άσυλον άσφαλείας κατά των πνεόντων εκδίκησιν κατ' αύτου δανειστών του.

Τίς άλλη νομοθεσία εκτός τής ελληνικής δίδει τό δικαίωμα προς ένα έρέτην εισηγητήν μιας δίκης τον κ. Πετρίτζην ύπερον άφού τέσσαρα ή πέντε έτη εκδικάση τετράκις ή εξακις ένώπιον Πρωτοδικείων και Έφετείων ή δίκη σας να την διαιρέση εις τρεις δίκας τής μιας εξάρτωμένης εκ τής άλλης, ή και μή, αλλά μάλιστα, χωρίς να τό ζητήσωσι ή άπαντησωσι οι αντίδικοι, οι δε έπίλοιποι έσεται του Μαντζούρα τό κοπάδι, επειδή είχαν την πλειονοψηφίαν κομικώς να τό παραδεχθώσι και κομικώς εξαποστείλωσι τό δίκαιον ήμών εις μίαν βατανιστικήν δικαιοσύνην; Και εάν εν τῇ νομοθεσία τουτο είνε έννομον ή παράνομον, οι δικηγόροι ήμών τι

πρόψω ήδύνατο τουλάχιστον να βραχύνωσι τον χρόνον της διαδικασίας; Άλλ' αν μία προτίμησις, ή μία αναβολή δικής δύναται εν τη νομοθεσίā ήμῶν να φέρη διαφόρους φάσεις και ἀποσπαστικά ἀποτελέσματα εἰς τὸ δίκαιον τῶν δικῶν, ἐρωτῶμεν, ή κατακεραματισθεῖσα εἰς δικὰς δικῶν δική ήμῶν διὰ τίνων περιπετειῶν ἐπρεπε να διέλθῃ; Καί ἐρωτῶμεν ή Βουλή, ή Κυβέρνησις ή Βασιλεία πρέπει να βλέπῃ τὰ τοιαῦτα δικαιωζόμενα, πρέπει να ἐλέγῃ χιλιάδας θυμάτων κατ' ἔτος πίπτοντα μετα γοερῶν θρήνων ἐνωπίον τῶν, ἀνευ διαβήματος ἐπανορθώσεως τοῦ φροβεροῦ κακοῦ; Δύνανται ἀνακαρτήτως να βλέπωσι περαιτέρω τὴν πολιτείαν ἐξ ἀπλῆς ὑπισθηρομίας ἕνεκα τῆς μπιρμπάντικης αὐτῆς νομοθεσίας φράνονσαν εἰς ἐντελή παραλυσίαν και ὁσημέραι σχηματίζουσιν ἀνυπειθήτους δικαστάς και μένους κοροφί και ἀνάληγοι εἰς τὴν τοιαύτην ἐθνικήν συμφορὰν.

Συγγνώμη κύριοι δικασταί, δὲν ἐνοοῦμεν ἔλους, ἔχι βέβαια! Ὑπάρχουσι και ἄλλοι ἀδάμαντες μεταξὺ ἡμῶν ζῶντες ἐν συνειδήσει και χριστιανισμῷ, και περιστολῇ, τοὺς ὁποίους γνωρίζομεν και μὰς γνωρίζουν' φεῖ! μίπως ή πολῦτρητος κρηστέρα μιάς ἔθνοςυνελεύσεως θέλει ποτὲ ποιήσει διάκρισιν τῶν τοιούτων;

Ἡ πρώτη σπουδὴ λέγει ὁ Montagne, ὅταν ἀναγινώσκωμεν τὴν ἱστορίαν εἶνε ἐκεῖνη τῶν ἀνθρώπων και χαρακτηῖρων (des hommes et des caracteres). Τίνας χαρακτηῖρας προσδοκᾷτε να σχηματίσῃτε ἐρωτῶμεν ἐν Ἑλλάδι μετ' τοιαύτην κἀλικὴν νομοθεσίαν; τίνας δικαστάς; και μάλιστα ἀφοῦ εἰς τὴν χώραν ήμῶν εἰσῆλθῃ ή ἀκαίρος πολυτέλεια; «Τὸ πνεῦμα τῆς χαυνότη- νος, λέγει ὁ Κικέρων, συνέπειτα τῆς πολυτελείας, κείνη ἐλεύθηρον πρὸς ἑλὰς τὰς τάξεις τῆς κοινωνίας, ή δὲ γενική καθυστέρησις ἀλθῶν αἰνοσημάτων εἰς ή τήγῃ μιάς ἀπειρίας ἀτάξιον, ναίτινες μὲν κἀμουν να τιμῶμεν τὰ πλεῖστα πτῶν ἐλαττωμάτων και τὰς πλεῖστα τῶν κακῶν τοιαύτῃ ή θέσις μας σήμερα».

Τοιαύτην κατέστησε τὴν Ἑλλάδα ή φθοροποιὸς νόμοθεσία συνεταιριζομένη μάλιστα μετα τῆς πολυτελείας.

Παραλάβομεν τὰς δέκα ἐντολάς τοῦ Κυρίου και ἀντὶ τῆς θείας μιάς και μόνῃς διερχομένης, ἐκάστοτε δόσαντες εἰς αὐτάς ἐκατόν γερμανο- ἑλληνικὰς διερχομένης, προσθέσαντες εἰς ἐκάστην ἐντολήν ἐκατόν στροφωρικὰ ἐπεὶ εἰδῇ ή παραγεμισμένης ἐκαστον ἐπειδὴ με ἀνάλογον δόσιν δυναμίτιδος, εἶτα ζυμῶσαντες ἑλὰς τὰς αὐτὰς μεταβληθείσας ἐντολάς εἰς μίαν μάκρην και προκίσαντες αὐτὴν διὰ μοναδικῆς φρασσεολογοσοριστικῆς, ἐπωμῶσαντες Νομοθεσίαν.

Ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τῆς τοιαύτης νομοθεσίας μορροῦνται ὅτι εἰς δικασταί και δικασταί τῆς Ἑλλάδος, τῶν ὁποίων οἱ ἐγκέφαλοι πληρεῖς μαουερῖνου ἑλληθέρου ἐσυνηθισαν εἰς τὴν εἰκαοβουλίαν εἶτε εἰσαγωγικοί εἶνε, εἶτε ἀπλοὶ δικασταί, εἶτε ἀπλοὶ δικηγόροι, νομίζοντες ἐαυτοὺς σοφοὺς τὸ περτωδέστερον δὲ πάντων νομίζομενοι και παρὰ τῆς πολιτείας και κοινωνίας σοφοί.

Ἀπάναντι τοιούτου θεάματος ὁμολογοῦμεν, ὅτι ἐπιπάσθημεν ἰδόντες τὸν κ. Ζαίμην να ἐπιληρῆ τολμηρῶς διὰ τῶν νομοσχεδίων του τὴν ἐναρξιν μιάς νομοθετικῆς μεταρρυθμίσεως τῆς λαοθέρου και περτωδούς νομοθεσίας.

Ἄδιόφορον πῶθεν ἀρχεται ή μεταρρυθμισις, ἀρκεῖ, ὅτι ἐκαστος πεθεταί εἰς τὸ εὐεργετικὸν αὐτῆς και προβλέπει ποῦ θα καταλήξῃ. Ἀρκεῖ μόνον ὁ κ. ὑπουργὸς τῆς Δικαιοσύνης να ἐξακολουθήσῃ αὐτὴν. Μυριάδες τῶν ἀνθρώπων θα τὸν εὐλογῶσι, θέλει δὲ προετοιμασθῇ ἀρκετὰ πνεύματα διὰ τὴν προσεχῇ ἔθνοςυνελεύσειν, ὅπως τὸν συνδράμωσι εἰς σχηματισμὸν νέων νόμων. Δὲν εἶνε μικρὰ δόξα να ἀναδειχθῇ τις σήμεραν νέος

Σέλων μεταρρυθμίζων, ή καταργῶν τὴν παρῶσαν νομοθεσίαν. Μία προτίμησις δύναται να φέρῃ ταχέαν διαδικασίαν ἐνώπιον δικαστῶν ἐυσυνειδήτων, ἐντίμων μη ἐνδιαφερομένων. Ἐνώπιον δικαστηρίου, συγροτουμένου ἐξ ἀνδρῶν, καθ' ὧν δὲν ἔχει ὁ διάδικος ὑποφίας φιλίας και σχέσεων μετα τοῦ ἀντιδίκου του, καθ' ὧν δὲν ἔχει διδόμενα διασφραξ, συμφροντος και ἀτιμίας τῶν δικαστῶν, μία δὲ ἀναβολή ἐκτος τῆς ἀπολείας τοῦ πολυτίμου χρόνου και ἀπάσων τῶν ἀνησυχιῶν και ἀγῶνων και χρηματικῶν στενοχωριῶν και οἰκιακῶν περισπασμῶν, και τῆς ἀπισθοδρομῆσεως τοῦ ἐπαγγέλματός σου, τῶν ἐπιχειρησῶν σου, τῆς ἀλλαγῆς τοῦ σταδίου σου, τῆς τύχης σου ἔχει να εἰπῇ, ὅτι σφρονδονίζεσαι ἐνώπιον νέων δικαστῶν, ὅτινες δὲν γνωρίζουν τὸ ἐλάχιστον τῆς δικῆς σου, ἀνθρώπων με νέας ιδέας, νέα φρομαρα, νέας ἀρχάς, ἀμαθεστέρους, ή ἀνηροτέρους.

Ἐκ νέων διεσθαρμένων, ἀπορασιμένων παντοτρόπως διὰ τῆς δικαστικῆς ἑδρας να κἀμωσι γρήματα να πωληθῶσι και ἀγορασθῶσι κρύφα πρόστέρην τῶν, πείσμα και ἄνεδος και ἐκδίκησιν κατὰ τῆς πολιτείας και τῶν κυβερνήσεων, αἰτινες τοὺς ἔδωκαν ὑψηλοὺς βαθμούς, ὑψηλὰ ἐνόμματα και τὸν εὐτελή μισθὸν ἐνός λακαίου, τίνα δικαιοσύνην περιμένετε;

Καί ποῦ να ζωγραφίσῃ τις ἐκ τῶν τοιούτων ἀναβολῶν και μη προτίμησεων πολυοικίλα δράματα, τὰ ποσαῦτα πραγματικὰ συμβάντα, τοὺς θρήνους και ἀράς τῶν τῶσαν οἰκογενειῶν, τὰς ὁποίας τινὲς κακοήθεις δικασταί και τινεκακοήθεστοροι δικηγόροι ποτὲ δὲν ἐλάμβανον ὑπ' ἑψη; Ἄθεο οὗτοι και μη πιστεῖοντες, ὅτι ὁ θεὸς τῆς δικαιοσύνης ἀκτύλος δεικνύει αὐτοὺς πρὸς τὸν διάβολον και ἐντέλλεται αὐτῶν να τοὺς παραλάβῃ, ὡς θηρία ἀνήμερα ἀτινα κατεσπάραν και κατασπαράττουσι χάριν τῆς τοιαύτης νομοθεσίας ἀπηνῶς τὴν κοινωνίαν.

Καί ποῦ να σὰς ἐξικονίσωμεν τὰς διαφόρους φράσεις και τὸ οἰκτρὸν τέλος, ὅπερ ἐλαβον αἱ μάκρον εὐγενεῖς και περιφανεῖς οἰκαί ἐν Ἑλλάδι διὰ τῶν βασανιστικῶν θανάτων τοῦ ἐνός ή και τῶν δύο διαδίκων; Διατί οἱ ποιηταί και οἱ δραματοποιοὶ ήμῶν δὲν λαμβάνουσιν ἐν τοιούτων χειροκρητήσεων θέμα να θεακρῶσιν διδάξωσιν και ὠρεπρήσων τὴν κοινωνίαν;

Ὁ Ἀριστοτέλης καθὼς και ὁ Βάκων ἐπρότιμων τὴν ποιήσιν και τὸ δραματοουργεῖν ἀπὸ τῆς ἀληθεῖς ἱστορίας, διότι ἐλεγον δι' αὐτῶν ή ἀρετὴ ἀμειβεταί και ή κακία τιμωρεῖται, και διότι αὐτὴ μετέχει τῆς θεότητος δημιουργοῦσα θέσεις και ἥρωας.

Ἐὰν ὁ Βάκων ή ὁ Ἀριστοτέλης ἔζων σήμεραν ἐν Ἑλλάδι ήθελον γράψει, ὅτι ή ἱστορία εἶνε προτιμότερα τῆς ποιήσεως και τῆς δραματοποιίας, διότι παρ' ήμῖν σήμεραν διὰ τῆς νομοθεσίας τοῦ Μάουερ καταρωθῶμεν να ἀποδείξωμεν τρανῶς, ὅτι ή πραγματικότης εἶνε πῶλῦ ἀνωτέρα τῆς φαντασίας και τῆς ποιήσεως, ὅτι δ' ἐν Ἑλλάδι δὲν ἔχει ἀνάγκην να μετέχη τις τῆς θεότητος πρὸς δημιουργίαν θεμάτων και ἥρῶν, διότι τοιαῦτα και τοιούτους καθ' ἐκάστην δωρεάν και ἀφθῶνως σχηματίζει ή μαουερῖνῃ νομοθεσία.

Ἐνομίσωμεν καλὸν να προτάξωμεν ταῦτα πρὸ τῆς μεταδῶσεως ήμῶν ἐνώπιον τῶν δαιμονίων ἐρεπῶν τῶν Πατρῶν.

ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

ΛΟΝΔΙΝΟΝ, 29 Δεκεμβρίου. — Ἐπίσημον. — Ὁ κ. Κλαρρερ, πρέσβης ἐν Μεδρίτη, διορίσθη πρέσβης εἰς Κωνσταντινούπολιν ἀντικαθίστων τὸν ἀποβιώσαντα Σηρ Οὐβλίαν Οὐβίτι.

ΛΟΝΔΙΝΟΝ, αὐθήμερον. — Ὁ δόξῃ τῆς Κλαρὰν, πρεσβύτερος υἱὸς τοῦ πρίγκιπος τῆς Οὐαλλίας και μηστῆρ τῆς Μαρίας δὲ Τεκ προσεβλήθη ὑπὸ τῆς ἡμελοῦντας μετ' ἐπιπολής πνευματίας.

ΤΑΓΚΕ, αὐθήμερον. — Ἡ κατάστασις μένει ή αὐτῇ. Οἱ ἐκεῖ ὑπὸ τὴν προστασίαν τῶν εὐρωπαϊκῶν Δυνάμεων διαμένοντες ἐξηραβλήθησαν ὑπὸ τῆς παρουσίας τῶν ἡγευροβαλακάντων εὐρωπαϊκῶν πλοίων.

ΠΑΡΙΣΙΟΙ, 30 Δεκεμβρίου. — Ἡ ἡμελοῦντας ἐξακολουθεῖ ἐπιτιμῶν ἐν τῆς διαφόροις τμήματι τῶν Παρισίων, 230 θάνατοι κατ' ἀνάλογον πρὸς 160 τὴν ἡμέραν. Ἡ ἀσθένεια μετ' ἀναβολῆς ἐνεσκήφην και εἰς ἄλλας πόλεις τῆς Γαλλίας, ἐνθα ἐξ ἰσού ὑπολογίζεται ή ἀξίωσις τῆς θνησιμότητος.

ΛΟΝΔΙΝΟΝ, αὐθήμερον. — Τηλεγραφοῦσιν ἐκ Ταγκῆ ὅτι αἱ παραχαί τῶν περιγῶρων τῆς πόλεως ταύτης εἰσὶ δὲν ἔχουσι χαρακτῆρα ἀπειλητικῶν. Τὰ «ἡμεροσία Νέα» ἀναγράφουσι ὅτι τὸ αἰγυπτιακὸν ἔθνημα εὐδέποτε θὰ δυνήθῃ να λυθῇ ὑπὸ τῆς Γαλλίας ἀνευ τῆς Ἀγγλίας ὑδ' ὑπὸ τῆς Ἀγγλίας και τῆς Ἰταλίας ἀνευ τῆς Γαλλίας.

ΒΕΛΓΙΓΡΑΔΙΟΝ, αὐθήμερον. — Ὁ κ. Κατίε ἐξελέγη πρέσβης τῆς Σκουπτινας. Ἡ ἐναρξίς τῆς Σκουπτινας γινέσεται σήμεραν ἀνευ βασιλικῆς ἀφίχου. Ὁ πρέσβης τοῦ ὑπουργικοῦ συμβουλίου θὰ ἀναγῶσῃ τὴν διαταγὴν τῆς προσκλήσεως.

ΠΑΡΙΣΙΟΙ, αὐθήμερον. — Κατ' τηλεγράφημα ἐκ Λονδῶν πρὸς τὸν «ἡμεροσίον», ὁ Μαρκίσιος Σολδάρου προὔθησε να διαβιβάσῃ εἰς τὰς ἀνεύμεις διπλωματικῆς ἐγκυκλίον ὅπως ταῖς ἀναγγεῖλις και συγρῶνας ταῖς ἐξηγήσῃ τὴν ἀπῶλυτον ἀνάγκην ἐν ή εὐρισκαί ή Ἀγγλία ποὺ ἐξακολουθῶσιν τῆς στρατιωτικῆς ἐν Αἰγύπτῳ καταλήψεως.

ΡΩΜΗ, αὐθήμερον. — Ἡ ἐπίστασις τῆς ἡμελοῦντας, ἣν ἀγγέλλουσιν εἰς πολλὰς πόλεις ἐνθα ἐκδηλοῦσται, και ἡς ἕνεκα αὐθῆναι ή θνησιμότης, καθίσταται ἐπιρροεῖς.

ΠΑΡΙΣΙΟΙ, 29 Δεκεμβρίου

Ἑλληνικὸν δάνειον	377.50
Γαλλικὸν 3 0/0	95.25
Ἡνωσιμῶμενον αἰγυπτιακὸν	488.50
Δάνειον τσερκετικὸν	18.70
Συνέλλαγμα ἐπὶ Λονδίνου	25.18

ΛΟΝΔΙΝΟΝ, αὐθήμερον.

Αγγλικὰ πῆγμα	95.62
Νέον ρωσικὸν	93.3/4
Ἑλληνικὸν 5 0/0	76.
4 0/0	61.
Αἰγυπτιακὸν	94.75
Ἰταλικὰ ράντα	89.3/4
Προετοφλητικὸς τίκος	3,1/2

(ΜΕΣΗΜΒΡΙΝΟΝ ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΟΝ)

ΤΑ ΧΑΡΤΟΠΑΙΓΝΙΑ

Ἀνακριθὸς ἐγράφῃ, ὅτι τὰ χαρτοπαίγνια θὰ ἐπιτραπῶσι τὴν ἐσπέραν ταύτην εἰς τὰ δημόσια μέρη καθὼς και αὐριον και μεθαύριον. Τὸ ὑπουργεῖον τῶν Ἑσωτερικῶν ἀπεράσει να λάβῃ τὰ δραστηριώτερα μέτρα διὰ τὴν κατάπαυσιν τῶν. ὁ δὲ κ. Διευθυντῆς τῆς Ἀστυνομίας διετάξῃ να μεταχειρισθῇ τὰ αὐστηρότερα εἰ δυνατόν μέτρα, ὅπως ὁ νόμος ἐφαρμοσθῇ καθ' ἑλκὴν αὐτῶν τὴν ἰσχύν. Τὸ μέτρον τοῦτο ὁ κ. ὑπουργὸς τῶν Ἑσωτερικῶν ἔλαβε και δι' αὐτὴν τὴν ἐσπέραν ἡμέραν τοῦ 1891 ὅπως διὰ τοῦτου γνωστοποιήθῃ τοῖς πᾶσι, ὅτι ή Κυβέρνησις ἀπεράσει διὰ παντός τὴν τρόπον να ἐκρίζωσῃ τὸ φροβερον τοῦτο αἶτιον τῆς διασφραξ δὲ οὐ οἰκονομικὰς καταστέρησας, νεολαίαι καταχερωθῶσαν και τυχοδιωκταί ταχυδακτυλοουργοὶ και παρορθημισταί εὐρον τρόπον να διελασθῶν, παγειδεύον, ληστεύον και φερόμεν εἰς ἀπειλοσίαν και συχνὰ εἰς ἀνοκτονίας τοὺς ἐντιμότερους και μᾶλλον φροτιμῶς πολιτάς συχνὰ δὲ τοὺς διαχειριστάς ξένων περιουσιῶν ὅπως οὗτοι ξεραντῶσαν με τὰς ἐταίρας τῶν ή τὰς ἐσχάτας κωσαλθῶδας αἰτινες καταπλημμύρησαν τὴν πρωτεύουσιν καταπληρῶσαν αὐτὴν με ἀρροδισιακὰ πᾶθη. Ὁδ ἐπιπαγῇ ὁ ἀνθρώπος πληροφρορῶμενος ἀλθεντικῶς, ὅτι ἐν Ἀθήναις σήμεραν ὑπάρχουσι τρεῖς και τέσσαρες χιλιάδες γύναια μεταρῶμενα τὴν πύρην ἀνευ λατρικῆς ἐπιθεωρήσεως ἐκτος τεσσαράκοντα ή πενήκοντα τὸ πολὺ. Ὁδ καταπαγῇ δὲ εἶτι μᾶλλον πληροφρορῶμενος ὅτι ἀνευ ὑπερβολῆς ή διασφραξ τῆς πόλεως ἀνήλθεν εἰς τὸν ἀνότατον βραβῶν τοῦ σὸδομωμοῦ, ὅτι δὲ ή ἐξχαρισίσις τοσοῦτον ἐκορυφῶθη ὅστε σήμεραν ὑπάρχουσι φανερὰ παντοειδῆ θρηπτικὰ παλλῶνια και παντοειδεῖς πυροποπικὰ Κλέωνες ὅστινες διὰ τῶν χρημάτων ἠνοῖξαν νέον πόρον ζωῆς πρὸς τοὺς δυστυχεῖς πτωχοὺς.

Ἐπρεπε λοιπὸν να εὐρεθῇ εἰς Ἰωάννης Μίλλιος διευθυντῆς τῆς Ἀστυνομίας, ὅπως διὰ μοναδικῆς μουσικότητος και ἐνεργείας ξεσρωπῶσῃ ἐκ τοῦ βραβῶν τῶν βαρῶν τῆς βδούσεως αὐτῆς διασφραξ τὰ τεκτανομένα και σώσει τὴν κοινωνίαν ἐγκαίρως ἐν τῆς ἀποπροπαίῳ αὐτῆς χλιδῆς ροπαλικῶς βαινούσεως εἰς τὸ ἀθεράπευτον.

Τὰ δημόσια χαρτοπαίγνια ἐμποδίζονται εἰς τὰς παραχαί ἐν ταῖς φυλακαῖς κυπαρισσίας. Πραξιμένης διανομῆς ἀφτου εἰς τοὺς καθεργεμί-

σας τὰς πόλεις τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου, ἡτο λοιπὸν αἰσχος τῆς πόλεως και τῆς κοινωνίας ήμῶν ή τοιαύτη φανερὰ και αὐθῆδης κυκλοφορία τῶν ἐσφαλμένων ἀποδοιμῶν εἰς τοὺς ψηφοφόρους και κομμάτχαρς, τὸ δὲ μέτρον τοῦτο τῆς Κυβερνήσεως τοῦ ὁποίου τὸν θραμβῶν οὐδῶως ἀμφοιβῶμεν ἀποδοικνέει καλλίστα ὅτι τίποτε ἐκ τῶν μαστιζόντων ήμῶν κοινωνικῶν δεινῶν δὲν εἶνε ἀθεράπευτον. ἀρκεῖ μόνον οἱ Κυβερνηταί να εἶνε ἀνδρες ἀπορασιμῶνοι να τὰ ἐκρίζωσιν.

Ἡ ἱστορία τῶν χαρτοπαίγνιων εἶνε περίεργος και μακρὰ θὰ δώσωμεν αὐτὴν ἄλλοτε. Ἡ ἐφεύρεσις τῶν ἀποδοιδεταί εἰς τοὺς Λουδοῦς, εἶνε ἐφεύρεσις τῶν ἀνοκτολικῶν λαῶν παναρχαία και ἀμφοισθητομένη.

ΕΓΧΩΡΙΑ

ΑΝΑΚΤΟΡΙΚΑ

Χθὲς παρουσιάσθησαν τῷ Βασιλεῖ ὁ διευθυντῆς τῆς ἀστυνομίας και ὁ πρόρκατος Ἀθηνῶν.

Η ΑΥΓΙΑΝΗ ΔΟΞΟΛΟΓΙΑ

Εἰς τὴν αὐριον φαληρομένην δοξολογίαν ἐν τῷ μητροπολιτικῷ ναφ' ἐπὶ τῇ πρώτῃ τοῦ ἔτους δὲν θέλωσι παρκατῆ αἱ Α. Α. Μ. Μ. ὁ βασιλεὺς και ή βασιλίσσα. Ἐνταῦθα θὰ παρκατῶσι ὁ διόδοχος μετα τῆς πριγκιπίσσης Σοφίας ὁ Μ. Δουξ Παῦλος και αἱ λοιπαὶ ἀρχαί τοῦ Κράτους.

ΤΟ ΔΕΝΔΡΟΝ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ

Ἐστάλησαν ὑπὸ τῆς βασιλίσσης τὰ δῶρα μετα τοῦ δένδρου τῆ διευθῶναι τοῦ θεραπευτηρίου ἐφ' Ἑυαγγελισμῶς ὅπως διακεμηθῶσιν εἰς τοὺς ἀσθενεῖς. Ἡ ἐσπῆ θέλει τελεσθῇ τὴν πρώτῃν ἡμέραν τοῦ νέου ἔτους εἰς ἣν θέλει παραρευθῇ ή βασιλίσσα μετα τῆς πριγκιπίσσης Σοφίας και τῆς βασιλοπούιδος Μαρίας.

ΑΙ ΑΜΑΞΑΙ ΣΗΜΕΡΟΝ

Συνεπειῆ τῆς ἐκδοθείσης διαταγῆς τῆς ἀστυνομίας ἀπὸ τῆς 10 σήμερον πρωινής ὥρας ἕνεκα τοῦ πολλοῦ συνωστισμοῦ τῶν πολιτῶν κατὰ τὰς ὁδοὺς Ἐρμού και Αἰόλου ἀπηγορευθῆ ή διεβάσις τῶν ἀμαξῶν ἐκ τῶν εἰρημένων ὁδῶν.

ΠΝΙΓΜΟΣ ΛΕΜΒΟΥΧΟΥ

Παρὰ τὰς ἐπανηληθῶνας συστάσεις τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Ναυτικῶν πρὸς τὰς λιμενικάς τῶν Κράτων ἀρχάς, ὅπως μὴ ἐπιτρέπωσι τοὺς λεμβούχους να πλησιάζωσι τὰ προσωμίζομενα ἀτμόπλοια πρὸ τῆς ἀγκυροβολίας, οὐδέμια ἐπῆλθε διόθωσις τοῦ κακοῦ τοῦτου οὗτω δὲ πρὸ τινῶν ἡμερῶν κατὰ τὸν «Θεσπῆ» Ζακύνθου ἀνατραπέσις τῆς λέμβου τοῦ Ν. Δακουροῦ Μπλομῆτῆ ἐπὶ τῆς ἐξαραισθέντος και τοῦ πτώματός του.

ΤΟ ΜΕΡΙΣΜΑ ΤΗΣ ΘΕΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ

Κατὰ τὴν χθὲς συγροθηθεῖσαν συνεδρίαν τοῦ συμβουλίου τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς, ὠρίσθη μείρισμα τῆς ληροῦσεως ἐξαμηνίας ἐφ' ἐκάστης μετοχῆς δραχμὴ 100.

ΣΥΛΛΗΨΙΣ ΦΟΝΕΩΣ

Ὁ ἐν Λευκάδι τὴν παραμονὴν τῶν Χριστουγέννων φονευσας τὸν ἐξάδελφον του Χρηστοῦ Σταματέλλον διὰ μαχαίρας Θωμὰς Σταματέλλος κατὰ τηλεγράφημα πρὸς τὸ ὑπουργεῖον τῆς Δικαιοσύνης προσήλθε χθὲς μόνον τὸ στενωφωρηθεῖς ἐκ τῆς δραστηριῆς καταδιώξεως του.

ΜΑΧΗ ΣΤΡΑΤΙΩΤΩΝ ΚΑΙ ΧΩΡΙΚΩΝ

Καθὰ τηλεγραφικῶς ἠγγεῖλη ἐκ Θεβῶν φροβερὰ συμπλοκὴ συνέβῃ προχθὲς ἐν Αὐλίδι μεταξὺ τῶν χωρικῶν και τῆς στρατιωτικῆς δυνάμεως διακρίσασα ἐπ' ἀρετῆν ὄραν και ὡς ἀποτέλεσμα σχῶσσα τὸν τραυματισμὸν τεσσάρων στρατιωτῶν. Τὰ προκλεσάντα αἰτία τὴν σκηνὴν ταύτην δὲν ἐγνωσθησαν εἰσέτι.

ΤΑΡΑΧΑΙ ΕΝ ΤΑΙΣ ΦΥΛΑΚΑΙΣ ΚΥΠΑΡΙΣΣΙΑΣ

Πραξιμένης διανομῆς ἀφτου εἰς τοὺς καθεργεμί-

ΚΑΤΑΣΚΕΥΗ ΥΠΟΝΟΜΩΝ

Ἡ διευθῶσις τῆς ἀστυνομίας διέταξε τὴν κατασκευὴν ὑπονομῶν ἐν ταῖς ὁδοῖς Ἀκαδημίας, Μασσαλίας και Κανάρη και τὴν ἀνακαίνισιν τῶν ἡδῆ ὑπαρῶσων ὑπονομῶν τῶν ὁδῶν Βερανέρου και Ἀκαδημίας.

ΣΥΣΤΑΣΙΣ ΠΡΟΞΕΝΙΚΟΥ ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΟΥ

Ἐν Κερκασσοῦντι συνίσταται Προξενικὸν Πρακτορεῖον ὑπαρῶμενον εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ ἐν Τραπεζοῦντι Προξενείου.

ΚΑΘΗΡ ΚΑΙ ΝΑΥΤΑΙ

Ἐν τινι παρὰ τὴν Μουνηγιὸν κεραιεῖφ δεινῇ συμπλοκῇ ἑλαβε ὡρῶν προχθὲς μεταξὺ δύο ναυτῶν τοῦ θωρηκτοῦ «Γδρας». ἕνός κλητῆρος και τινος πολιτοῦ, ἡτις εὐτυχῶς, ἀν και αἱ σραζαῖσι τοῦ πολυκρότου τοῦ κλητῆρος κατὰ τῶν ναυτῶν ἦσαν οὐκ ὀλίγα, δὲν ἔσχε δυσάρεστον τὸ ἀποτέλεσμα.

ΕΙΝΗΓῆ ΕΙΣ ΤΟ ΦΡΕΑΡ

Ἐν τῇ παρὰ τὴν Καστέλλαν συνοικίῃ ὁ μικρὸς υἱὸς τοῦ κ. Παπαδοπούλου Ἰωάννης παίζων μετ' ἄλλου παιδίου «Γδρας». ἕνός κλητῆρος και τινος πολιτοῦ, ἡτις εὐτυχῶς, ἀν και αἱ σραζαῖσι τοῦ πολυκρότου τοῦ κλητῆρος κατὰ τῶν ναυτῶν ἦσαν οὐκ ὀλίγα, δὲν ἔσχε δυσάρεστον τὸ ἀποτέλεσμα.

Ο ΑΓΓΑΙΚΟΣ ΣΤΟΛΟΣ

Ὁ εἰς τὸν λιμένα τῆς Θεσσαλονίκης ὄρμῶν ἀγγλικὸς στόλος ἀνεχώρησε χθὲς ἐσπευσμένως δι' Ἀλεξάνδρειαν. Μόνον δὲ ή «Ἐκλα» ἐξ ὅλου τοῦ στόλου παραμένει ἐτι ἐν Θεσσαλονίκῃ.

ΔΥΣΤΥΧΗΜΑ ΕΙΣ ΝΑΥΤΗΝ

Ὁ ἐν τῷ θωρηκτῷ «Γδρα» ὑπερῶν ναύτης Γ. Σαρρῆς ἐφ' κατεγίνετο εἰς τὰς τῆς ἀνέμορας τοὺς δύο μεσαίους δακτύλους.

ΝΑΥΤΙΚΟΙ ΠΡΟΒΙΒΑΣΜΟΙ

Ὁ ἐν τῷ ὑπουργεῖφ τῶν Ναυτικῶν ἀπεσπακῶμενος γλυκὺς τὸν χαρακτῆρα και προθυμῶτατος ὑποκελευστής ἀ' τάξεως κ. Φίλιππος Ἀντωνίου προὔθιξθη εἰς κλειυστὴν. Ἐπίσης εἰς κλειυστὴν προὔθιξθη και ὁ κ. Γεώργ. Ἀλέφης.

ΣΥΜΠΛΟΚΗ ΕΝ Τῷ «ΒΥΖΑΝΤΙῳ»

ΤΟ ΠΑΡΟΝ

ΠΑΤΡΟΚΛΟΣ ΣΚΟΠΕΛΙΔΗΣ

ΗΤΟΙ

ΤΟ ΜΕΓΑΛΕΙΟΝ ΚΑΙ ΤΑ ΒΑΡΑΘΡΑ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΑΣ

— ΠΑΤΡΙΣΤΙΜΟΣ ΑΠΟ ΤΟΥ 1850 — 1881.

ΣΥΓΓΡΑΦΗ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΣ ΕΙΣ ΕΞ ΤΟΜΟΥΣ

ΥΠΟ ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΞΕΝΟΥ.

— ΤΟΜΟΣ ΠΡΩΤΟΣ.—ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΑΣΤ'.

Μία άποτυχία.

— Mon dieu ! δια να κατανώσκου τα πράγματα ούτω, η ή κυρία πρέπει να έχη μικρά τινα caprices η ή άνήρ πρέπει να εινε εν εξαιρετικόν. Δέν γνωρίζω τί δύναται ν' ακολουθήση προς τας λοιπάς κυρίας, εις εμε όμως, αν καί πλείστοις εχουν πάντοτε αξιοτάτους ουμαστας, ποτέ όμως δέν έρωστέθην.

— Αλλ' όμως δύνατον να επλάσθητε με λίθινον καρδίαν, η καί άνευ καρδίας

— Θεωρήσατέ με καλώς εις τώ πρόσωπον' σάς φαίνονται άνευ καρδίας, κύριε Ιππότα ; ... Γνωρίζετε τί ακολουθεύει με έμέ ; επιθυμώ να άπαντήσω ένα άλληθρα σερρατινόν εις τόν έρωτα' δηλαδή, άνυπνικόν και επιθετικόν πόλεμον, έστω και τακτικην πολιορκίαν' ποτέ όμως εις άνήρ να ταπεινωθή και πίστη εις τους πόδας μου, όπως με καταείρησεν ετι με άγαπή. Έπιθυμώ να εφύσσω αυτόν εκάστοτε ισχυρότερον και μάλλον υπερήφανον η κατά την παρελθούσαν ήμεραν' κυρίας, άνωτερόν μου, δηλαδή, ποτέ να μη με επιτρέψην να άνυψωθώ ύπερ αυτού.

— Τούτο με ύπερβαίνει και εινε τώ φυσικώτερον.

— Η κυρία άει υπό τόν άνδρα.

— Ο κ. Σκοπελίδης μετ' άδιαφορίας έπρόφερε τους άνω λόγους, επιλήθων παντός κανόνος της άδρροσοσύνης και άγγλικής έθιμοταξίας, φρονών ότι έριπτε την τοιαύτην ευρίαν εις παράγγημα.

— Η δεσποινίς Κλεμεντίνη έναπόλαβε γοργώς, μετά φυσικού τρόπου, ίσως και μη άνευήσασα τώ παράγγημα.

— Η γυνί, βέβαια, άει υπό τόν άνδρα, κύριε Ιππότα' αλλά τούτο ποτέ ; μόνον έταν ο άνήρ γείνη κήτωρ της καρδίας μιας γυναίκος. Τέτε πλέον αυτή τυρλοῦται και ταπεινωμένη, ποισούσά θυσίας. Πλήν, κύριε, Ιππότα, πόσο άνδρες δύναται να καθιερωθώσιν τούτο μετ' επιτήρητου κυρίας ;

— Ο πλούσιος τάχα δέν κατορθώνει τα τοιαῦτα ;

— Ο μέγας πλούσιος ύποδουλώνει την λογικην, και επιτρέψ' άποδειχθόσεται επί πάσης συνειδήσεως.

— Α ! ναί ! ο πλούσιος εξαγοράζει πολλά έμφυχα άετα, ποτέ όμως και τόν άλληθρα έρωτα. Ένωθυμείτε δε, ότι συνδιαλεχόμεθα περί έντιμου άνθρώπου. Δύνασθε ύμέεις δια τώ πλούτου να κατορθώσθε να σάς έράται ειλικρινώς μια ανεξάρτητος και πλουσία κυρία, ή τις ήδη έβωκε την καρδίαν της προς άλλον ;

— Δέν είναι πλουσιός, ως ο λόρδος τής Αγγλίας, όπως δοκιμάσω τούτο, και εινε δύναμις ως εις περιεσώ δύνασθε αυτόν δια τοιαῦτα. Τα δόλγια χρέματα τά όποία μοί περισσεύουν, χρησιμοποιούμαι εις περιβάλλουσας δεινοπαθούσων συγγενών καί φίλων επί τουρκικού έδάφους. Αλλά και άν ήμην Κροσσός, δέν ήθελον διαπαντά τόν χρυσόν δια τοιαῦτα.

— Όλοιγοί τών άνδρών έχουν όμοια εύνενη αισθηήματα. Η φιλοσοφία συνδιαζομένη μετά της φιλοδοξίας, συνήθως έμφανίζεται κατά την άνδρικην ήμιν ηλικίαν. Εις ύμέας όμως φρονώ, ότι έποίησεν την έμφανίσην της από της αγωγής της βρερικης σας, ειπεν η δεσποινίς Κλεμεντίνη, μεθ' όρουσ ενκαταλείποντας προς τόν ήρωα ήμιν να τώ ελάτθω δι' ερωσιώναν, η καί δι' ύπερβολικήν φιλοφροσύνην. Πάραιτα δε έξηκολούθησεν έρωτώσασα ούτω :

— Διατί δέν προσπαθεύετε να νυμφευθητε πλουσίαν τινά κληρονόμον, ή τις φέρουσα ήμιν μέγα εισόδημα, να συμβάλη προς πραγματοποίησιν τών πολιτικών σχεδιών σας ; ... Έπιθυμείτε να ένασχληθώ με σας εύρω μίαν τοιαύτην ; Έχω διαφόρους φίλους με κολλουσιώσας περιουσίας. Δύναται να σας γνωρίσω μετ' αυτών. Αρα μοί διακονίσητε, ποία εξ αυτών καλλιτερον έντύπουν σας έπροξένησε, θέλω σας ύπηρετήσαι ως καλή φίλη.

Ταῦτα είπούσας η δεσποινίς Κλεμεντίνη Πέρσεβαλ, κατά τώ ήμισυ χαριεντιζόμενη και κατά τώ ήμισυ σοβαρως, έθεώρησεν αυτόν δια τινος στιγμής άστενωγ.

— Α ! δεσποινίς, σας ευγνωμονώ από τούτο ουδέδωλω άμφιβάλλω δια την καλήν προαίρεσί σας. Αλλ', ύμέεις άγνωστε, ότι ώρίσθησεν προς την θεάν τού κάλυ

λους να μη νυμφευθώ ποτέ γυναίκα πλουσίαν. Ουδέποτε κατ' αυτόν τόν τρόπον θα γείνω δούλος τού πλούτου. Μόνη η ιδέα ότι ύφύμωμεν εν τή κοινωνίη δια τώ χρυσού της νύμφης, άρκαί να με φέρη εις μεταμέλειαν και ύποχρόνδριον.

— Λοιπόν, εϊθε εζήσεις, όχι μόνον τών επιλοιπών άνδρών, αλλά και ολοκληρωσ τού άνθρώπινου γένους, ειπεν η μής Πέρσεβαλ, ή τις, εκκενώσασα εν ποτήριον ξε ρ ε σ εν σα ρ π λ η η, εν τώ Ρίνου και εν καρμανίου, και φλόγας θέσασα εις τας όγκρας παρείας της, διπλήν δε ψυχην επί τών ώριστάτων χάστων δρθολομίων αυτής, επανήγγισσε εις την άνδρην Κλεμεντίνην της δεκακαταέτος ηλικίας, ή τις τοσοῦτος είχε καταγρῦσαι εις τά ήμερολόγια της θερμούσ θεατώτας εκουτής και της περιουσίας της.

— Είμαι άλληθρας άπόγονος τών Σπαρτιατών, εϊτινες εχουν μεγάλην σιδήρῃ νομιμασία, όπως μη δύνηθώσι να γείνωση κάτοχοι μεγάλου πλούτου, άπειρήσθ' ο ήρωσ ήμιν.

— Οχι εις την Σπάρτην' Είμαι εκ μιας τών Σπορτάων ήτων τών Έλληνικῶν υδάτων.

— Όχι ! τῶ έντι ; ... Εκ ποίας ;

— Εκ της Σκοπελίου. ... Σχεδόν ολοκληρωσ η νήσος άνήκει εις την οικουμένην μας, δια και φέρουσι τή όνοματή της.

— Αλλά εινε ; Αλλ', η Σκοπελίας, κύριε Ιππότα, εινε έγγύτερον εις την Κόρινθον παρά εις την Σπάρτην' οι δε Κόρινθοι, όχι μόνον έλάττωρον τόν πλούτον, αλλ', έγνωρίζον και πως να τόν έξοδεύουσιν, ωμιάζον κατά τούτο πολύ προς ήμεις τους Αγγλους. Έπειτα, εκαι οι Έλληνας δέν εχουν τάς συνουχίας ταύτας ιδέας τών Σπαρτιατών. Ένωθυμείτε τους Αθηναίους. Ο Περι κλ η δς, η Άσπασία, ο Αλκιβιάδης, ήγαπουν τόν πλούτον, και έγνωρίζον πως να τόν διαθέθουσιν. Αλλά τί ήθελον γείνη αι ώραιαι τέχνη υμών, η βιομηχανική καλλιτεχνία ύμών, και τώ έμπόριον υμών, εάν ταῦτα εξήρτηντο εκ της σκακίσεως τού Αγγλικού και Αναστίνου. Άριστοκομι και θαυμαζώ πολύ τόν ήρωισμόν τών Σπαρτιατῶν, πλην τί να σας είπω, ύμέεις δέν μοί φαίνεσθε ανατετραμμένους με μέλαν ζωμόν, ούτε ο σημερινός πολιτισμός δύναται να συντηρήσθ' άνευ τού πλούτου. Δια τούτο, όσον δέν έχει τίς άρκετήν περιουσίαν, τένον πρέπει να αισθάνηται την ανάγκην να αύξήσθ' αυτόν. ... Αν τῶ έντι εϊθε ικανός να κατακρονοήτε τόν πλούτον, τότε θα είπω πράγματα, ετι εϊθε εζήσεις τών κατωτέρων ελιθς της Εύρώπης.

— Τι δύναται να κάμω όπως σας άποδείξω τούτο, δεσποινίς ;

— Ό ! μοί βιάζεσθε' συντόμως θα παρουσιασθών περυσίασι, ειπεν η μής Πέρσεβαλ, ή τις διεκδικώ δια νεύματος την στιγμήν εκίνησιν παρά κυρίας άντικρυ αυτής καθημένης εις τρέκατον. Η κυρία αυτή εις πρότερον έποίησε νεύμα προς την δεσποινίδα Πέρσεβαλ να μετριάσθ' τόν ένθουσιασμόν της, καθότι εχουν υψώσεσ την φωνήν, τώ χαριδόνουσαν, πρόσθε δε και τώ φιλοφρονον, εις τοιοῦτον βαθμόν, ώστε οι εγγυες άμοιραταίς ενδελώς ήδύναντε να άκροθύνται.

Εν Αγγλία ο ήρωσ εϊσέρχεται εν τή καρδίη πανη, γυρικῶσ' όχι δια μεγαληκόλως και συλλογισμών, ουχί δια πολυμυρῶνα διελγίας αισθημάτων. Βολιδωσιτασούν την ψυχην δια λογισμῶν, συνομολογούν ψήλοφώνας και γενικῶν άφρητήρων φράσεων. Βαθυμῶν, αῦται μερικεύονται, εϊτα συγκρονοῦνται υπό τολμῆς φυσικής, και τότε, ο υίός της Αφροδίτης καρδόνει τώ βέλος του.

Η διακόνησιν ην δεσποινίδα Κλεμεντίνην Πέρσεβαλ κυρία ήτο η εν τή μάχη τού σιδηροδρόμου συστασειδωτικῆς αυτής, δηλαδή η λαίδη Λευίκα Μελιθαρ, φίλη της έπιτήθειος. Αστῆ ήτο και ο Μέντωρ αυτής. Έπιθυμοῦσασα να την άποσπῶσθ' εκ της άποκλειστικῆς συνδιαλέξεως της μετά τού Έλληκος ταξιδιωτού, ήρωτησεν αὐτήν αν ήκουσεν έσχάτως περί τού νέου μελοδράματος, τώ όποσον ο Λόρδος Βηλού έσύνθεσε και ήτοιμάζετο να δημοσιεύσθ'.

— Ούτε καν έγνωρίζον, ότι η κορδότησ του εινε μελοποιός Mon dieu ! Τίνος τών ανθρωπων δέν εϋχαριστοῦνται με τάς εν γενεήσ διακρίσεις των, αλλά θέλωσι να εικεσιποιηθώσι και τώ προσήματα τών άλλων. ... Ο Λόρδος Βηλού εντείνεται να συγκαμισθῆσθ' με τόν Μειρίμπερ, με τόν Όρρεμπαχ ! ... Mon dieu ! mon dieu !

Η δεσποινίς Πέρσεβαλ μετέφερε τους κηλιτισμούς αυτής και τήν ειλάρεσκον μετά τού κ. Σκοπελίδου συνδιαλέξην επί τών υάτων τού Λόρδου Βηλού, νεανίου εύγενοῦς, δστις εχρησθευε κατατῆρ λιαν αξιοσημείωτος εν τή άγγλικῇ άριστοκρατίη δια τών Δέν-Ζουκάνων θριάμβων αυτών, ποτε φυγαδένουσιν εαυτόν μετά τών συζύγων τών φίλων του, και ποτε άποπειρώμενος ανά μίαν τας εστιάδας συγγενεῶσ του. Στραταίστε δε και αύθις προς τόν ήρωα ήμιν προσέχρησε.

— Γνωρίζετε, κύριε Ιππότα, τόν Λόρδον Βηλού.

— Δέν έχω την τιμήν, δεσποινίς.

— Εϊθε γενημένος λαίπιν εις την Σπάρτην ; Θεωρούσα αυτόν εις τώ πρόσωπον με πλήρη βίεσματα, ήρωτησεν η δεσποινίς Πέρσεβαλ.

— Οχι εις την Σπάρτην' Είμαι εκ μιας τών Σπορτάων ήτων τών Έλληνικῶν υδάτων.

— Όχι ! τῶ έντι ; ... Εκ ποίας ;

— Εκ της Σκοπελίου. ... Σχεδόν ολοκληρωσ η νήσος άνήκει εις την οικουμένην μας, δια και φέρουσι τή όνοματή της.

— Αλλά εινε ; Αλλ', η Σκοπελίας, κύριε Ιππότα, εινε έγγύτερον εις την Κόρινθον παρά εις την Σπάρτην' οι δε Κόρινθοι, όχι μόνον έλάττωρον τόν πλούτον, αλλ', έγνωρίζον και πως να τόν έξοδεύουσιν, ωμιάζον κατά τούτο πολύ προς ήμεις τους Αγγλους. Έπειτα, εκαι οι Έλληνας δέν εχουν τάς συνουχίας ταύτας ιδέας τών Σπαρτιατών. Ένωθυμείτε τους Αθηναίους. Ο Περι κλ η δς, η Άσπασία, ο Αλκιβιάδης, ήγαπουν τόν πλούτον, και έγνωρίζον πως να τόν διαθέθουσιν. Αλλά τί ήθελον γείνη αι ώραιαι τέχνη υμών, η βιομηχανική καλλιτεχνία ύμών, και τώ έμπόριον υμών, εάν ταῦτα εξήρτηντο εκ της σκακίσεως τού Αγγλικού και Αναστίνου. Άριστοκομι και θαυμαζώ πολύ τόν ήρωισμόν τών Σπαρτιατῶν, πλην τί να σας είπω, ύμέεις δέν μοί φαίνεσθε ανατετραμμένους με μέλαν ζωμόν, ούτε ο σημερινός πολιτισμός δύναται να συντηρήσθ' άνευ τού πλούτου. Δια τούτο, όσον δέν έχει τίς άρκετήν περιουσίαν, τένον πρέπει να αισθάνηται την ανάγκην να αύξήσθ' αυτόν. ... Αν τῶ έντι εϊθε ικανός να κατακρονοήτε τόν πλούτον, τότε θα είπω πράγματα, ετι εϊθε εζήσεις τών κατωτέρων ελιθς της Εύρώπης.

— Τι δύναται να κάμω όπως σας άποδείξω τούτο, δεσποινίς ;

— Ό ! μοί βιάζεσθε' συντόμως θα παρουσιασθών περυσίασι, ειπεν η μής Πέρσεβαλ, ή τις διεκδικώ δια νεύματος την στιγμήν εκίνησιν παρά κυρίας άντικρυ αυτής καθημένης εις τρέκατον. Η κυρία αυτή εις πρότερον έποίησε νεύμα προς την δεσποινίδα Πέρσεβαλ να μετριάσθ' τόν ένθουσιασμόν της, καθότι εχουν υψώσεσ την φωνήν, τώ χαριδόνουσαν, πρόσθε δε και τώ φιλοφρονον, εις τοιοῦτον βαθμόν, ώστε οι εγγυες άμοιραταίς ενδελώς ήδύναντε να άκροθύνται.

Εν Αγγλία ο ήρωσ εϊσέρχεται εν τή καρδίη πανη, γυρικῶσ' όχι δια μεγαληκόλως και συλλογισμών, ουχί δια πολυμυρῶνα διελγίας αισθημάτων. Βολιδωσιτασούν την ψυχην δια λογισμῶν, συνομολογούν ψήλοφώνας και γενικῶν άφρητήρων φράσεων. Βαθυμῶν, αῦται μερικεύονται, εϊτα συγκρονοῦνται υπό τολμῆς φυσικής, και τότε, ο υίός της Αφροδίτης καρδόνει τώ βέλος του.

Η διακόνησιν ην δεσποινίδα Κλεμεντίνην Πέρσεβαλ κυρία ήτο η εν τή μάχη τού σιδηροδρόμου συστασειδωτικῆς αυτής, δηλαδή η λαίδη Λευίκα Μελιθαρ, φίλη της έπιτήθειος. Αστῆ ήτο και ο Μέντωρ αυτής. Έπιθυμοῦσασα να την άποσπῶσθ' εκ της άποκλειστικῆς συνδιαλέξεως της μετά τού Έλληκος ταξιδιωτού, ήρωτησεν αὐτήν αν ήκουσεν έσχάτως περί τού νέου μελοδράματος, τώ όποσον ο Λόρδος Βηλού έσύνθεσε και ήτοιμάζετο να δημοσιεύσθ'.

— Ούτε καν έγνωρίζον, ότι η κορδότησ του εινε μελοποιός Mon dieu ! Τίνος τών ανθρωπων δέν εϋχαριστοῦνται με τάς εν γενεήσ διακρίσεις των, αλλά θέλωσι να εικεσιποιηθώσι και τώ προσήματα τών άλλων. ... Ο Λόρδος Βηλού εντείνεται να συγκαμισθῆσθ' με τόν Μειρίμπερ, με τόν Όρρεμπαχ ! ... Mon dieu ! mon dieu !

Η δεσποινίς Πέρσεβαλ μετέφερε τους κηλιτισμούς αυτής και τήν ειλάρεσκον μετά τού κ. Σκοπελίδου συνδιαλέξην επί τών υάτων τού Λόρδου Βηλού, νεανίου εύγενοῦς, δστις εχρησθευε κατατῆρ λιαν αξιοσημείωτος εν τή άγγλικῇ άριστοκρατίη δια τών Δέν-Ζουκάνων θριάμβων αυτών, ποτε φυγαδένουσιν εαυτόν μετά τών συζύγων τών φίλων του, και ποτε άποπειρώμενος ανά μίαν τας εστιάδας συγγενεῶσ του. Στραταίστε δε και αύθις προς τόν ήρωα ήμιν προσέχρησε.

— Γνωρίζετε, κύριε Ιππότα, τόν Λόρδον Βηλού.

— Δέν έχω την τιμήν, δεσποινίς.

— Εϊθε γενημένος λαίπιν εις την Σπάρτην ; Θεωρούσα αυτόν εις τώ πρόσωπον με πλήρη βίεσματα, ήρωτησεν η δεσποινίς Πέρσεβαλ.

— Οχι εις την Σπάρτην' Είμαι εκ μιας τών Σπορτάων ήτων τών Έλληνικῶν υδάτων.

— Όχι ! τῶ έντι ; ... Εκ ποίας ;

— Εκ της Σκοπελίου. ... Σχεδόν ολοκληρωσ η νήσος άνήκει εις την οικουμένην μας, δια και φέρουσι τή όνοματή της.

— Αλλά εινε ; Αλλ', η Σκοπελίας, κύριε Ιππότα, εινε έγγύτερον εις την Κόρινθον παρά εις την Σπάρτην' οι δε Κόρινθοι, όχι μόνον έλάττωρον τόν πλούτον, αλλ', έγνωρίζον και πως να τόν έξοδεύουσιν, ωμιάζον κατά τούτο πολύ προς ήμεις τους Αγγλους. Έπειτα, εκαι οι Έλληνας δέν εχουν τάς συνουχίας ταύτας ιδέας τών Σπαρτιατών. Ένωθυμείτε τους Αθηναίους. Ο Περι κλ η δς, η Άσπασία, ο Αλκιβιάδης, ήγαπουν τόν πλούτον, και έγνωρίζον πως να τόν διαθέθουσιν. Αλλά τί ήθελον γείνη αι ώραιαι τέχνη υμών, η βιομηχανική καλλιτεχνία ύμών, και τώ έμπόριον υμών, εάν ταῦτα εξήρτηντο εκ της σκακίσεως τού Αγγλικού και Αναστίνου. Άριστοκομι και θαυμαζώ πολύ τόν ήρωισμόν τών Σπαρτιατῶν, πλην τί να σας είπω, ύμέεις δέν μοί φαίνεσθε ανατετραμμένους με μέλαν ζωμόν, ούτε ο σημερινός πολιτισμός δύναται να συντηρήσθ' άνευ τού πλούτου. Δια τούτο, όσον δέν έχει τίς άρκετήν περιουσίαν, τένον πρέπει να αισθάνηται την ανάγκην να αύξήσθ' αυτόν. ... Αν τῶ έντι εϊθε ικανός να κατακρονοήτε τόν πλούτον, τότε θα είπω πράγματα, ετι εϊθε εζήσεις τών κατωτέρων ελιθς της Εύρώπης.

— Τι δύναται να κάμω όπως σας άποδείξω τούτο, δεσποινίς ;

— Ό ! μοί βιάζεσθε' συντόμως θα παρουσιασθών περυσίασι, ειπεν η μής Πέρσεβαλ, ή τις διεκδικώ δια νεύματος την στιγμήν εκίνησιν παρά κυρίας άντικρυ αυτής καθημένης εις τρέκατον. Η κυρία αυτή εις πρότερον έποίησε νεύμα προς την δεσποινίδα Πέρσεβαλ να μετριάσθ' τόν ένθουσιασμόν της, καθότι εχουν υψώσεσ την φωνήν, τώ χαριδόνουσαν, πρόσθε δε και τώ φιλοφρονον, εις τοιοῦτον βαθμόν, ώστε οι εγγυες άμοιραταίς ενδελώς ήδύναντε να άκροθύνται.

Εν Αγγλία ο ήρωσ εϊσέρχεται εν τή καρδίη πανη, γυρικῶσ' όχι δια μεγαληκόλως και συλλογισμών, ουχί δια πολυμυρῶνα διελγίας αισθημάτων. Βολιδωσιτασούν την ψυχην δια λογισμῶν, συνομολογούν ψήλοφώνας και γενικῶν άφρητήρων φράσεων. Βαθυμῶν, αῦται μερικεύονται, εϊτα συγκρονοῦνται υπό τολμῆς φυσικής, και τότε, ο υίός της Αφροδίτης καρδόνει τώ βέλος του.

Η διακόνησιν ην δεσποινίδα Κλεμεντίνην Πέρσεβαλ κυρία ήτο η εν τή μάχη τού σιδηροδρόμου συστασειδωτικῆς αυτής, δηλαδή η λαίδη Λευίκα Μελιθαρ, φίλη της έπιτήθειος. Αστῆ ήτο και ο Μέντωρ αυτής. Έπιθυμοῦσασα να την άποσπῶσθ' εκ της άποκλειστικῆς συνδιαλέξεως της μετά τού Έλληκος ταξιδιωτού, ήρωτησεν αὐτήν αν ήκουσεν έσχάτως περί τού νέου μελοδράματος, τώ όποσον ο Λόρδος Βηλού έσύνθεσε και ήτοιμάζετο να δημοσιεύσθ'.

— Ούτε καν έγνωρίζον, ότι η κορδότησ του εινε μελοποιός Mon dieu ! Τίνος τών ανθρωπων δέν εϋχαριστοῦνται με τάς εν γενεήσ διακρίσεις των, αλλά θέλωσι να εικεσιποιηθώσι και τώ προσήματα τών άλλων. ... Ο Λόρδος Βηλού εντείνεται να συγκαμισθῆσθ' με τόν Μειρίμπερ, με τόν Όρρεμπαχ ! ... Mon dieu ! mon dieu !

Η δεσποινίς Πέρσεβαλ μετέφερε τους κηλιτισμούς αυτής και τήν ειλάρεσκον μετά τού κ. Σκοπελίδου συνδιαλέξην επί τών υάτων τού Λόρδου Βηλού, νεανίου εύγενοῦς, δστις εχρησθευε κατατῆρ λιαν αξιοσημείωτος εν τή άγγλικῇ άριστοκρατίη δια τών Δέν-Ζουκάνων θριάμβων αυτών, ποτε φυγαδένουσιν εαυτόν μετά τών συζύγων τών φίλων του, και ποτε άποπειρώμενος ανά μίαν τας εστιάδας συγγενεῶσ του. Στραταίστε δε και αύθις προς τόν ήρωα ήμιν προσέχρησε.

— Γνωρίζετε, κύριε Ιππότα, τόν Λόρδον Βηλού.

— Δέν έχω την τιμήν, δεσποινίς.

— Εϊθε γενημένος λαίπιν εις την Σπάρτην ; Θεωρούσα αυτόν εις τώ πρόσωπον με πλήρη βίεσματα, ήρωτησεν η δεσποινίς Πέρσεβαλ.

— Οχι εις την Σπάρτην' Είμαι εκ μιας τών Σπορτάων ήτων τών Έλληνικῶν υδάτων.

— Όχι ! τῶ έντι ; ... Εκ ποίας ;

— Εκ της Σκοπελίου. ... Σχεδόν ολοκληρωσ η νήσος άνήκει εις την οικουμένην μας, δια και φέρουσι τή όνοματή της.

— Αλλά εινε ; Αλλ', η Σκοπελίας, κύριε Ιππότα, εινε έγγύτερον εις την Κόρινθον παρά εις την Σπάρτην' οι δε Κόρινθοι, όχι μόνον έλάττωρον τόν πλούτον, αλλ', έγνωρίζον και πως να τόν έξοδεύουσιν, ωμιάζον κατά τούτο πολύ προς ήμεις τους Αγγλους. Έπειτα, εκαι οι Έλληνας δέν εχουν τάς συνουχίας ταύτας ιδέας τών Σπαρτιατών. Ένωθυμείτε τους Αθηναίους. Ο Περι κλ η δς, η Άσπασία, ο Αλκιβιάδης, ήγαπουν τόν πλούτον, και έγνωρίζον πως να τόν διαθέθουσιν. Αλλά τί ήθελον γείνη αι ώραιαι τέχνη υμών, η βιομηχανική καλλιτεχνία ύμών, και τώ έμπόριον υμών, εάν ταῦτα εξήρτηντο εκ της σκακίσεως τού Αγγλικού και Αναστίνου. Άριστοκομι και θαυμαζώ πολύ τόν ήρωισμόν τών Σπαρτιατῶν, πλην τί να σας είπω, ύμέεις δέν μοί φαίνεσθε ανατετραμμένους με μέλαν ζωμόν, ούτε ο σημερινός πολιτισμός δύναται να συντηρήσθ' άνευ τού πλούτου. Δια τούτο, όσον δέν έχει τίς άρκετήν περιουσίαν, τένον πρέπει να αισθάνηται την ανάγκην να αύξήσθ' αυτόν. ... Αν τῶ έντι εϊθε ικανός να κατακρονοήτε τόν πλούτον, τότε θα είπω πράγματα, ετι εϊθε εζήσεις τών κατωτέρων ελιθς της Εύρώπης.

— Τι δύναται να κάμω όπως σας άποδείξω τούτο, δεσποινίς ;

— Ό ! μοί βιάζεσθε' συντόμως θα παρουσιασθών περυσίασι, ειπεν η μής Πέρσεβαλ, ή τις διεκδικώ δια νεύματος την στιγμήν εκίνησιν παρά κυρίας άντικρυ αυτής καθημένης εις τρέκατον. Η κυρία αυτή εις πρότερον έποίησε νεύμα προς την δεσποινίδα Πέρσεβαλ να μετριάσθ' τόν ένθουσιασμόν της, καθότι εχουν υψώσεσ την φωνήν, τώ χαριδόνουσαν, πρόσθε δε και τώ φιλοφρονον, εις τοιοῦτον βαθμόν, ώστε οι εγγυες άμοιραταίς ενδελώς ήδύναντε να άκροθύνται.

Εν Αγγλία ο ήρωσ εϊσέρχεται εν τή καρδίη πανη, γυρικῶσ' όχι δια μεγαληκόλως και συλλογισμών, ουχί δια πολυμυρῶνα διελγίας αισθημάτων. Βολιδωσιτασούν την ψυχην δια λογισμῶν, συνομολογούν ψήλοφώνας και γενικῶν άφρητήρων φράσεων. Βαθυμῶν, αῦται μερικεύονται, εϊτα συγκρονοῦνται υπό τολμῆς φυσικής, και τότε, ο υίός της Αφροδίτης καρδόνει τώ βέλος του.

Η διακόνησιν ην δεσποινίδα Κλεμεντίνην Πέρσεβαλ κυρία ήτο η εν τή μάχη τού σιδηροδρόμου συστασειδωτικῆς αυτής, δηλαδή η λαίδη Λευίκα Μελιθαρ, φίλη της έπιτήθειος. Αστῆ ήτο και ο Μέντωρ αυτής. Έπιθυμοῦσασα να την άποσπῶσθ' εκ της άποκλειστικῆς συνδιαλέξεως της μετά τού Έλληκος ταξιδιωτού, ήρωτησεν αὐτήν αν ήκουσεν έσχάτως περί τού νέου μελοδράματος, τώ όποσον ο Λόρδος Βηλού έσύνθεσε και ήτοιμάζετο να δημοσιεύσθ'.

— Ούτε καν έγνωρίζον, ότι η κορδότησ του εινε μελοποιός Mon dieu ! Τίνος τών ανθρωπων δέν εϋχαριστοῦνται με τάς εν γενεήσ διακρίσεις των, αλλά θέλωσι να εικεσιποιηθώσι και τώ προσήματα τών άλλων. ... Ο Λόρδος Βηλού εντείνεται να συγκαμισθῆσθ' με τόν Μειρίμπερ, με τόν Όρρεμπαχ ! ... Mon dieu ! mon dieu !

Η δεσποινίς Πέρσεβαλ μετέφερε τους κηλιτισμούς αυτής και τήν ειλάρεσκον μετά τού κ. Σκοπελίδου συνδιαλέξην επί τών υάτων τού Λόρδου Βηλού, νεανίου εύγενοῦς, δστις εχρησθευε κατατῆρ λιαν αξιοσημείωτος εν τή άγγλικῇ άριστοκρατίη δια τών Δέν-Ζουκάνων θριάμβων αυτών, ποτε φυγαδένουσιν εαυτόν μετά τών συζύγων τών φίλων του, και ποτε άποπειρώμενος ανά μίαν τας εστιάδας συγγενεῶσ του. Στραταίστε δε και αύθις προς τόν ήρωα ήμιν προσέχρησε.

— Γνωρίζετε, κύριε Ιππότα, τόν Λόρδον Βηλού.

— Δέν έχω την τιμήν, δεσποινίς.

— Εϊθε γενημένος λαίπιν εις την Σπάρτην ; Θεωρούσα αυτόν εις τώ πρόσωπον με πλήρη βίεσματα, ήρωτησεν η δεσποινίς Πέρσεβαλ.

— Οχι εις την Σπάρτην' Είμαι εκ μιας τών Σπορτάων ήτων τών Έλληνικῶν υδάτων.

— Όχι ! τῶ έντι ; ... Εκ ποίας ;

— Εκ της Σκοπελίου. ... Σχεδόν ολοκληρωσ η νήσος άνήκει εις την οικουμένην μας, δια και φέρουσι τή όνοματή της.

— Αλλά εινε ; Αλλ', η Σκοπελίας, κύριε Ιππότα, εινε έγγύτερον εις την Κόρινθον παρά εις την Σπάρτην' οι δε Κόρινθοι, όχι μόνον έλάττωρον τόν πλούτον, αλλ', έγνωρίζον και πως να τόν έξοδεύουσιν, ωμιάζον κατά τούτο πολύ προς ήμεις τους Αγγλους. Έπειτα, εκαι οι Έλληνας δέν εχουν τάς συνουχίας ταύτας ιδέας τών Σπαρτιατών. Ένωθυμείτε τους Αθηναίους. Ο Περι κλ η δς, η Άσπασία, ο Αλκιβιάδης, ήγαπουν τόν πλούτον, και έγνωρίζον πως να τόν διαθέθουσιν. Αλλά τί ήθελον γείνη αι ώραιαι τέχνη υμών, η βιομηχανική καλλιτεχνία ύμών, και τώ έμπόριον υμών, εάν ταῦτα εξήρτηντο εκ της σκακίσεως τού Αγγλικού και Αναστίνου. Άριστοκομι και θαυμαζώ πολύ τόν ήρωισμόν τών Σπαρτιατῶν, πλην τί να σας είπω, ύμέεις δέν μοί φαίνεσθε ανατετραμμένους με μέλαν ζωμόν, ούτε ο σημερινός πολιτισμός δύναται να συντηρήσθ' άνευ τού πλούτου. Δια τούτο, όσον δέν έχει τίς άρκετήν περιουσίαν, τένον πρέπει να αισθάνηται την ανάγκην να αύξήσθ' αυτόν. ... Αν τῶ έντι εϊθε ικανός να κατακρονοήτε τόν πλούτον, τότε θα είπω πράγματα, ετι εϊθε εζήσεις τών κατωτέρων ελιθς της Εύρώπης.

— Τι δύναται να κάμω όπως σας άποδείξω τούτο, δεσποινίς ;

— Ό ! μοί βιάζεσθε' συντόμως θα παρουσιασθών περυσίασι, ειπεν η μής Πέρσεβαλ, ή τις διεκδικώ δια νεύματος την στιγμήν εκίνησιν παρά κυρίας άντικρυ αυτής καθημένης εις τρέκατον. Η κυρία αυτή εις πρότερον έποίησε νεύμα προς την δεσποινίδα Πέρσεβαλ να μετριάσθ' τόν ένθουσιασμόν της, καθότι εχουν υψώσεσ την φωνήν, τώ χαριδόνουσαν, πρόσθε δε και τώ φιλοφρονον, εις τοιοῦτον βαθμόν, ώστε οι εγγυες άμοιραταίς ενδελώς ήδύναντε να άκροθύνται.

Εν Αγγλία ο ήρωσ εϊσέρχεται εν τή καρδίη πανη, γυρικῶσ' όχι δια μεγαληκόλως και συλλογισμών, ουχί δια πολυμυρῶνα διελγίας αισθημάτων. Βολιδωσιτασούν την ψυχην δια λογισμῶν, συνομολογούν ψήλοφώνας και γενικῶν άφρητήρων φράσεων. Βαθυμῶν, αῦται μερικεύονται, εϊτα συγκρονοῦνται υπό τολμῆς φυσικής, και τότε, ο υίός της Αφροδίτης καρδόνει τώ βέλος του.

Η διακόνησιν ην δεσποινίδα Κλεμεντίνην Πέρσεβαλ κυρία ήτο η εν τή μάχη τού σιδηροδρόμου συστασειδωτικῆς αυτής, δηλαδή η λαίδη Λευίκα Μελιθαρ, φίλη της έπιτήθειος. Αστῆ ήτο και ο Μέντωρ αυτής. Έπιθυμοῦσασα να την άποσπῶσθ' εκ της άποκλειστικῆς συνδιαλέξεως της μετά τού Έλληκος ταξιδιωτού, ήρωτησεν αὐτήν αν ήκουσεν έσχάτως περί τού νέου μελοδράματος, τώ όποσον ο Λόρδος Βηλού έσύνθεσε και ήτοιμάζετο να δημοσιεύσθ'.

— Ούτε καν έγνωρίζον, ότι η κορδότησ του εινε μελοποιός Mon dieu ! Τίνος τών ανθρωπων δέν εϋχαριστοῦνται με τάς εν γενεήσ διακρίσεις των, αλλά θέλωσι να εικεσιποιηθώσι και τώ προσήματα τών άλλων. ... Ο Λόρδος Βηλού εντείνεται να συγκαμισθῆσθ' με τόν Μειρίμπερ, με τόν Όρρεμπαχ ! ... Mon dieu ! mon dieu !

Η δεσποινίς Πέρσεβαλ μετέφερε τους κηλιτισμούς αυτής και τήν ειλάρεσκον μετά τού κ. Σκοπελίδου συνδιαλέξην επί τών υάτων τού Λόρδου Βηλού, νεανίου εύγενοῦς, δστις εχρησθευε κατατῆρ λιαν αξιοσημείωτος εν τή άγγλικῇ άριστοκρατίη δια τών Δέν-Ζουκάνων θριάμβων αυτών, ποτε φυγαδένουσιν εαυτόν μετά τών συζύγων τών φίλων του, και ποτε άποπειρώμενος ανά μίαν τας εστιάδας συγγενεῶσ του. Στραταίστε δε και αύθις προς τόν ήρωα ήμιν προσέχρησε.

— Γνωρίζετε, κύριε Ιππότα, τόν Λόρδον Βηλού.

— Δέν έχω την τιμήν, δεσποινίς.

ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ

Ο ΔΙΑΒΟΛΟΣ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ

ΗΤΟΙ

Η ΓΑΗ ΚΑΙ ΤΟ ΑΥΑΟΝ

— Αλληγορική και παραβολική εικών της παρουσίας καστασίας της Ελλάδος.

ΣΥΓΓΡΑΦΗ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΣ ΕΙΣ ΠΕΝΤΕ ΤΟΜΟΥΣ

ΥΠΟ ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΞΕΝΟΥ.

— ΤΟΜΟΣ ΠΡΩΤΟΣ.—ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΝΗ'.

Ο Διαβολος Αγγιμάν διηγείται τίνι τρόπον συμμαχών μετά τών Διαβόλων της σκανδιναυικής κοσμογονίας έματαιώσε τόν γάμον της Φοιβης μετά τού βαρύνου Σούιμπεργι.

Είχονμεν να καταδώνωμεν ηλιαζας μέτρα βάθους, όπως υπάγουμεν εις αυτήν την έπισκοπήν τού Χέλ εις τώ καλαϊον τού Έλφειθρ, ήτοι τώ παγωμένον άνάκτορον. Τι νομίζετε κ. συγγραφέυ, τώ Πνεύμα τούτο έχει τώ ήμισυ σώμα του εκ σαρκῶν τού ανθρωπου, τώ δε ετερον ήμισυ κωνάχρον. Τό τακτικόν τραγητόν του εινε ο λιμός, τώ δε μαχηροτήρονά του η λιμοκτονία.

Εξηγήσαμεν να λάθωμεν σύμμαχόν μας και τόν Χείμαρ (Heimdall), δστις έγεννήθη από έννεα παρθένους και κατοικεί εις τώ άνάκτορον του, τώ όποσον εινε έγγύς της Ουρανίας γερφρας Βρίρρεστ, δηλα δή της Ίριδος, ούτινος η εϋδερέκασα εινε τοιαῦτη, ώστε δύναται να βλέπη ηλιαζας μιλία μακράν, η δε άκοή εινε τένον λεπτή, ώστε δύναται να άκοή εξ όμοιας άποστάσεως τόν ήχον τών μαλλίων ένός προσώπου. Εταν ο άνιμος τώ κυματίη, αλλ' η Αῦτοῦ αῦλότης και παρθενοσιότης φιλοφρονας άπεινήθη την τιμήν, ειπών τί θα διατήρησθ' αὐστηρητάτην οὐδετερότητα. Περιελάθωμεν όμως μεθ' ήμῶν τόν έριν Μιδχάρν, δστις κατοικεί εις τόν πυθμένα της θαλάσσης, έχει δε τοιοῦτον μέγεθος, ώστε δύναται να περιτυλίξῃ δια τώ μήκους του την γην ολοκληρον.

Ενδυναμωθέντες ούτω, ηρξάμεθα τών κατά τών άνω αγαθών Πνευματων έρόδων, όπως διαρρηθώμεν τώ τάγματάσ των και προσεγγίσωμεν τόν βαρύνον Σούιμπεργι και την Φοιβην, τους όποιους αῦτα περιστοιχουν και έροφουρον. Τα αγαθά πνεύματα Φυλιτήε πολλαπλασιασθέντα συντόμως έφρασαν τώ Βαλκῶν (walkyres) τας θέτητας τού πολέμου εις βοθητῶν των, ματαιώσαντας τας έρόδους ήμῶν, η δε Ίριγγα και η Φρίγγα, αι δύο σύζυγοι τού πατρός τών θεῶν Όδίνου, όπως άποφύγωσι τας συγχροούσας, την αίμαχυσίαν και τους θανάτους, ήρξαντο δια στρατηγικῆς να ήρταν να μάς εξαπατήσουν και μάς άπομακρύνουν εκέθεν.

— Είτες, Αγγιμάν, αίμαχυσίαν και θανάτους, αλλά εϊπε ο Δια

ΧΡΗΜΑΤΙΣΤΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

Ἐν Ἀθήναις τῇ 30 Δεκεμβρίου 1891

ΜΟΛΟΓΙΑΙ ΕΘΝΙΚΩΝ ΔΑΝΕΙΩΝ	Ἀγορα.	Πωληταί
Τῶν 26 ἑκατομμυρίων τῶν 5 ο/ο Δρ.	473.—	480.—
• 120 " " 5 ο/ο "	524.—	526.—
• 170 " " 5 ο/ο "	523.—	525.—
• 135 " " 4 ο/ο "	421.—	425.—
• 125 " " 4 ο/ο "	394.—	400.—
Ὁμολογίαὶ Διαχειροῦντοί Ἐθν. Τραπεζῆς	562.50	563.—

ΜΕΤΟΧΑΙ ΤΡΑΠΕΖΩΝ	Ἀγορα.	Πωληταί
Ἐθνικῆς Τραπεζῆς Δραχ.	3,650.—	3,680.—
Ἱστορικῆς Τραπεζῆς . . . . . "	202.—	202.50
Βιομηχανικῆς Τραπεζῆς . . . . . "	66.50	67.—
Τραπεζῆς Ἡπειροθεσσαλίας . . . . . "	—	—

ΜΕΤΟΧΑΙ ΕΤΑΙΡΙΩΝ	Ἀγορα.	Πωληταί
Μεταλλουργείων Λαυρίου . . . Δραχ.	175.—	176.—
Σιδηροδρόμου Ἀθηνῶν-Πειραιῶς "	419.—	420.—
• Πύργου-Κατακόλου "	—	—
• Πειραιῶς-Ἀθ. Πελοπ. "	217.50	218.—
Σιδηροδρόμου Θεσσαλίας . . . . . "	152.—	153.—
Χρηματ. ἑταιρίας ὁ «Ἐρμῆς» . . . . . "	57.—	63.—
Γενικὴ Ἑταιρία Ἐργοληψιῶν. . . . . "	345.—	350.—
Κωπαΐδος . . . . . "	—	—
Δημόσια ἔργα. . . . . "	87.—	87.50

ΝΟΜΙΣΜΑΤΑ	Ἀγορα.	Πωληταί
Εἰκοσάφρακτον Δραχ.	26.98	26.96
Λίρα Τουρκίας "	—	—
Λίρα Ἀγγλίας "	—	—

ΣΥΝΑΛΛΑΓΜΑΤΑ	Ἀπὸ Δρ.	Μέχρι Δρ.
Ἐπὶ Ἀγγλίας Δραχ.	34.15	34.80
Ἐπὶ Γαλλίας "	135.75	136.—
Ἐπὶ Αὐστρίας "	—	—
Ἐπὶ Κωνσταντινουπόλεως "	—	—

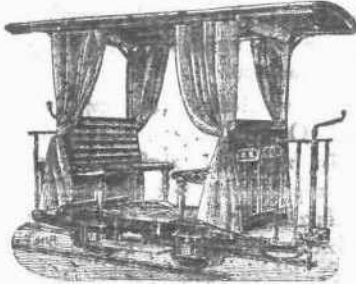
ΣΠΟΥΔΑΙΑ ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Εἰδοποιῶνται οἱ κ.κ. συνδρομηταὶ καὶ οἱ Πράκτορες τοῦ «Βρεττανικοῦ Ἀστέρος» ἐν τῷ ἐσωτερικῷ καὶ ἐξωτερικῷ ὅτι τὰ μὴ πωλούμενα φύλλα ἐπιστρέφονται ἕνεκα τῶν τριῶν μνησιστορημάτων πρὸς θέσιμον εἰς τόμους, ὡρισμένον δὲ μόνον ἀριθμὸς φύλλων ἡμερησίως τυπώνεται, οἱ δὲ διανομεῖς εἶνε ὑπεύθυνοι ν' ἀποζημιώσωσι τὰ μὴ παραδιδόμενα φύλλα, ὅτι οὐδεὶς αὐτῶν δύναται νὰ ζητήσῃ ἐκ δευτέρου ἀπολεσθέντα φύλλα, ἐνῶ ἀπ' ἑτέρου οἱ διανομεῖς ὑποχρεοῦνται νὰ ἐγχειρίζωσι τὰ φύλλα πρὸς τοὺς κ.κ. συνδρομητάς ἢ εἰς τὰς ὑπηρετίας αὐτῶν καὶ οὐχὶ νὰ τὰ ρίπτωσι χάριν ταχύτητος εἰς τὰς θύρας, ὅπως μὴ δύναται οἱ ἰδιοκτῆται τοῦ τύπου νὰ γνωρίζωσιν ἐὰν ἐγένετο κατάχρησις ἢ ἀστοχὸς φθορά.

Wm EDGAR WILLIAMS
CARDIFF

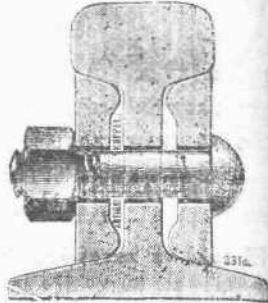
Ἴδιοκτῆτης καὶ Διευθυντὴς τῶν κυριωτέρων ἀνθρακωρυχείων τῆς Ἀγγλίας. Προμηθευτὴς τοῦ Ἀγγλικοῦ, Γαλλικοῦ καὶ Ἰταλικοῦ Νευαρχείου, τῶν κυριωτέρων Σιδηροδρομικῶν καὶ ἀτμοπλοικῶν ἑταιριῶν Ἀγγλίας καὶ Γαλλίας. Ποιότης ἐξαιρετικῆ, τιμαὶ συγκαταβατικώτεραι τῶν ἄλλων ἀνθρακωρυχείων. Παρακαλοῦνται αἱ Σ. Διευθύνσεις τῶν Σιδηροδρομικῶν καὶ Ἀτμοπλοικῶν ἑταιριῶν κ. λ. π. ὅπως ἀποστίνωνται, πρὶν παραγγεῖλωσιν, εἰς τὰ ἀνθρακωρυχεῖα Wm Edgar Williams Cardiff Ἀγγλίας.

ΔΙΑ ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑΤΑ
EDGARDO
CARDIFF

ARTHUR KOPPEL
BERLIN

ΑΡΘΟΥΡΟΣ ΚΟΠΠΕΛ
ΒΕΡΟΛΙΝΟΝ

ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΙΚΩΝ ΥΛΙΚΩΝ
ΠΑΝΤΟΣ ΕΙΔΟΥΣ

ΠΟΙΟΤΗΣ ΚΑΙ ΤΙΜΑΙ ΕΚΤΟΣ ΣΥΝΑΓΩΝΙΣΜΟΥ
ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΟΝ: ΑΘΗΝΑΙ ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΥ 10

Η ΚΛΕΙΣ ΤΗΣ ΑΛΓΕΒΡΑΣ
ΧΑΤΖΙΔΑΚΗ

Ὅσοι θέλετε νὰ ἔχετε ΟΛΑ τὰ ἄλυτα προβλήματα τῆς Ἀλγέβρας Χατζιδακῆ σαφῶς καὶ ἀνευ λαθῶν λελυμένα πρέπει νὰ πάρετε τὴν Κλειδα τῆς Ἀλγέβρας, τὸ μόνον ἐπαινεθὲν ὑπὸ ὄλων σχεδὸν τῶν καθηγητῶν τῶν Γυμνασίων. Εἰς τὰς ἐπαρχίας τὴν εὐρίσκετε εἰς τὰ ὑποπρακτορεῖα τοῦ Ἀνέστη Κωνσταντινίδου ἀντὶ 1.50.

ΠΡΑΤΗΡΙΟΝ

ΣΙΔΗΡΟΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΩΝ ΠΡΟΪΟΝΤΩΝ
ΠΡΟΜΗΘΕΩΣ

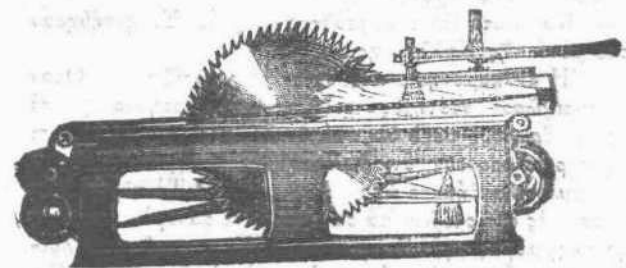
ΠΡΩΗΝ Μ. ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΥ

(ἀριθ. 192.—Ὁδὸς Ἐρμού.—Ὁδὸς Ἀθηνῶς ἀριθ. 2)
Ἐκομίσθησαν ἐν τῷ καθ' ἑκάστην πλουτιζομένου τούτου καταστήματι παντὸς εἶδους σιδηρικὰ εἶδη, δι' ἀμάξας, δι' οἰκίας, τεχνίτας καὶ ἱππασίαν.
ΣΟΥΣΤΑΙ δι' ἀμάξας καὶ φορτηγὰ ἐκ τῶν ἐπισημοτέρων ἐργοστασίων τῆς Γαλλίας.
ΜΟΥΣΑΜΑΔΕΣ πάσης ποιότητος καὶ ἰδίως διὰ τραπεζαρίας καὶ ἀμάξας.
ΦΑΝΟΙ ἀμαξῶν καὶ εὐθυνότατοι καὶ πολυτελέστατοι.
ΘΕΡΜΑΣΤΡΑΙ δι' ὅλα τὰ βαλάντια.—Κετσέδες.
ΜΠΡΑΤΣΑ ἀμαξῶν καὶ λαιμαριῶν ὡς καὶ τοκαδες ἐπαργυροὶ διὰ τὰ πολυτελέστερα χάμουρα.
ΓΑΛΟΝΙΑ καὶ σιγήτια μεταξωτὰ καὶ μάλλινα.
ΛΕΟΝΕΣ (ντιγκίλια) ἀμαξῶν καὶ φορτηγῶν.
ΣΥΡΜΑΤΟΠΛΕΓΜΑΤΑ Καμουτσῆκια καὶ καμουτσόξυλα.
Ὅλα τὰ ἀντικείμενα τῆς οἰκιακῆς οἰκονομίας. Κατσαρόλαι, λεκάναι, προχθαί, μπρίκια, μύλοι καφέ, μύλοι πιπεριοῦ, μαχαιροπεύρουνα ὄλων τῶν ποιότητων, κερυθραῦστα κτλ.
ΣΙΔΗΡΑ καὶ ΣΤΡΟΦΕΙΣ γαλλικῶν παραθύρων.
ΕΡΓΑΛΕΙΑ τεχνιτῶν πάσης τέχνης.
Πρὸ πάντων εὐθνήα τιμῶν καὶ ἀνυπερβλήτος.
Μεγάλαι ἐκπτώσεις διὰ τοὺς ἐργολάβους καὶ ἐμπόρους ἐπαρχιῶν.

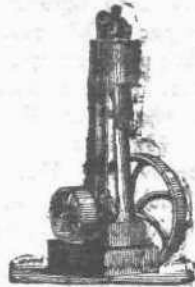
Α. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΗΣ

Ἡλεκτρολόγος

Ἡλεκτρικοὺς κώδωνας, τηλεφῶνα, ἠλεκτρικὸν φῶς, μηχανήματα ἐναντίον τῆς πυρκαϊῆς.
Μελέται διὰ φωτισμοὺς ἠλεκτρικοὺς βιομηχανικῶν καταστημάτων καὶ πόλεων.
Μελέται διὰ συμπλέγματα τηλεφωνικῶν.
Ἄπαντα τὰ χροισιῶδη ἔργαλεῖα ἐργολάβων.
18 Ὁδὸς Καπνικαρέας Ἀθῆνας

Ὁριζόντιος Αὐτόματος Πριγ.

Κάθετος Ἀτμομηχανή

Ι. Μ. ΒΟΥΓΓΙΟΥΚΛΑΚΗΣ

ΜΗΧΑΝΙΚΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

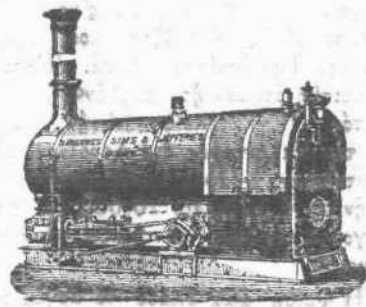
Ὁδὸς Σοφοκλέους ἀριθ. 19 οἰκία Ἀγγελοπο

παρὰ τῇ Νέᾳ Ἀγορᾷ

ἐπισθεν μεγάλης οἰκίας ΜΕΛΑ

Χειροκίνητος Ἀλευρόμυλος

Ἡμιφορητὴ Ἀτμομηχανή

Παραδίδονται ΑΤΜΟΜΗΧΑΝΑΙ ἐν τακτικῇ λειτουργίᾳ καὶ μὲ γραπτὴν ἐγγύησιν ἀπὸ 2 ἔτην δυνάμεως μέχρι 500, ἐκ τῶν ὀνομαστοτέρων ἐργοστασίων τῆς Αἴτλιας.

ΑΤΜΟΜΗΛΟΙ στερεοὶ καὶ εὐθύνοι ἀλέθοντες 100 μέχρι 500 ὀκάδας τὴν ὥραν.

Πρὸς τοῦτοις ἅπαντα τὰ εἶδη τῆς βιομηχανίας ἀποκλειστικῶς ἐκ τῶν καλλιτέρων ἐργοστασίων τῆς Ἀγγλίας.

Δίδονται προθύμως πληροφορίαὶ διὰ πᾶσαν βιομηχανικὴν ἐργασίαν.

Ἀναλαμβάνω τοποθετήσεις καὶ ἐπισκευὰς ἐνταῦθα καὶ εἰς τὰς Ἐπαρχίας, καὶ ἐν Ἀνατολῇ.